

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **ELA LITVÍNOV, spol. s r. o.**, se sídlem Hornická 337, Litvínov – Janov, zast. JUDr. Kateřinou Koberovou, advokátkou se sídlem Panská 6, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 16. 9. 2015, č. j. 62 Af 51/2014 - 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Usnesením ze dne 10. 10. 2013, č. j. ÚOHS-S113/2002-19364/2013/511/ABr, ve věci veřejné zakázky Rekonstrukce objektů v areálu UJEP, České mládeže 8, Ústí nad Labem – II. a III. stavba (dále jen „veřejná zakázka“) žalovaný stanovil účastníkům řízení (mezi nimiž byl i žalobce) lhůty pro provedení úkonů v řízení, ve kterých byli oprávněni navrhopvat důkazy a jejich doplnění, vyjádřit se k podkladu rozhodnutí, ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění, a dále stanovil žalobci lhůtu k doložení výše odměny za zastupování v řízení a lhůtu k upřesnění jeho podání ze dne 30. 4. 2009.

Žalobce následně požádal žalovaného o prodloužení stanovených lhůt o třicet dní, čemuž žalovaný částečně vyhověl usnesením ze dne 21. 10. 2013, č. j. VZ/S113/02-20556/2013/511/ABr, a původně stanovenou lhůtu pro navrhování důkazů a jejich

doplnění prodloužil do 23. 10. 2013, lhůtu k vyjádření se k podkladu rozhodnutí prodloužil do 25. 10. 2013 a lhůtu stanovenou žalobci k doložení výše odměny za zastupování do 23. 10. 2013.

Proti tomuto usnesení podala Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem (zadavatel veřejné zakázky) rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 24. 6. 2014, č. j. ÚOHS-R355/2013/VZ-13247/2014/310/LPa, zamítl a usnesení vydané v I. stupni potvrdil.

Žalobce napadl zmiňované rozhodnutí o rozkladu žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji usnesením ze dne 16. 9. 2015, č. j. 62 Af 51/2014 - 25, odmítl. Krajský soud v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že již z obsahu žaloby bylo zřejmé, že byla podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Napadeným rozhodnutím předsedy žalovaného byl zamítnut rozklad podaný zadavatelem, tedy osobou odlišnou od žalobce a nebylo rozhodováno o žádných veřejných subjektivních právech žalobce. Zkrácení svých veřejných subjektivních práv ostatně žalobce ani netvrdil, pouze namítal, že proti usnesení vydanému v I. stupni podal rovněž rozklad, o němž se napadené rozhodnutí předsedy žalovaného nezmiňuje. Žalobce netvrdil zkrácení práv ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a žalobou napadené rozhodnutí se nikterak jeho práv nedotklo, proto krajský soud ani nehodnotil správnost procesního postupu žalovaného v souvislosti s vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud zjistil na straně žalobce nedostatek aktivní legitimace k podání žaloby a za této situace žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou. V návaznosti na námitku žalobce, dle níž doposud nebylo rozhodnuto o jeho rozkladu, krajský soud žalobce odkázal na prostředky soudní ochrany před nečinností správního orgánu. Krajský soud závěrem konstatoval, že pokud by žaloba nebyla odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., musel by ji přesto odmítnout jako nepřipustnou podle § 68 písm. e) s. ř. s., neboť rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým bylo v rámci rozkladu rozhodováno o oprávněném prostředku proti usnesení, jímž byla účastníkům stanovena lhůta pro uplatnění návrhů důkazů a jejich doplnění, lhůta k vyjádření k podkladu rozhodnutí a k doložení výše odměny za zastupování v průběhu správního řízení a doplnění podání, nutno považovat za úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení, a správní žaloba je proti takovému rozhodnutí nepřipustná.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti především zopakoval svou žalobní námitku, dle níž předseda žalovaného svým rozhodnutím rozhodl pouze o rozkladu zadavatele, ačkoliv měl současně rozhodnout i o rozkladu stěžovatele, jenž byl podán v zákonné lhůtě a dosud nebyl projednán. Předseda žalovaného přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí rozklad stěžovatele nezmiňoval a ani neuvedl, z jakého důvodu jej opomenul. Postup, kdy správní orgán nejprve rozhodne o rozkladu jednoho účastníka a jiným rozhodnutím rozhodne o rozkladu jiného účastníka řízení, stěžovatel označil za nezákonný. Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem krajského soudu, dle něhož se rozhodnutí žalovaného nedotýkalo jeho práv a „tedy, že o jeho podání nemuselo být rozhodováno“. Takové tvrzení nemá dle stěžovatele oporu ve spise, neboť „stěžovatel podal rozklad, který se týkal jeho práv, a o jeho rozkladu nebylo rozhodnuto“. Z uvedených důvodů

pokračování

stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a přiznal stěžovateli náhradu nákladů řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s tím, jak věc posoudil krajský soud v napadeném usnesení, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel podal kasační stížnost s odkazem na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., avšak proti usnesení o odmítnutí žaloby lze namítat pouze důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod zmíněné ustanovení spadají také případy, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, nebo kdy vada řízení spočívala v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publ. pod č. 625/2005 Sb. NSS). Stěžovatel tak mohl uplatnit pouze námitky, kterými by brojil proti nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby; meritorní přezkum správního rozhodnutí je vyloučen (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2004, č. j. 4 Ads 54/2003 – 91, publ. pod č. 393/2004 Sb. NSS a ze dne 30. 9. 2010, č. j. 4 Ads 107/2010 – 70, www.nssoud.cz).

Podstatu sporu v projednávaném případě proto představuje posouzení otázky, zda krajský soud postupoval správně, pokud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. z důvodu, že ji podala osoba zjevně neoprávněná.

O obsahově obdobné kasační stížnosti téhož stěžovatele ovšem již rozhodoval pátý senát Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 21. 4. 2016, č. j. 5 As 195/2015 – 24, který se týkal usnesení žalovaného ze dne 10. 10. 2013, č. j. ÚOHS-S113/2002-19364/2013/511/ABr, jímž byla účastníkům řízení stanovena původní lhůta pro provedení úkonů v řízení. Vzhledem k tomu, že okolnosti dané věci jsou v podstatných částech zcela srovnatelné s nyní posuzovaným případem a stěžovatelem uplatněné námitky již byly podrobně vypořádány, považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné odkázat na odůvodnění zmíněného rozsudku, ve kterém zdejší soud po shrnutí dosavadního průběhu řízení konstatoval:

„Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutím předsedy žalovaného, kterým byl pro opožděnost odmítnut rozklad zadavatele [v nyní posuzované věci byl rozklad zadavatele jako nedůvodný zamítnut a potvrzeno usnesení vydané v I. stupni], bylo rozhodnuto o oprávněm prostředku podaném osobou odlišnou od stěžovatele proti rozhodnutí, jímž bylo upraveno vedení řízení.

Stěžovatel se dle Nejvyššího správního soudu mylí, pokud v kasační stížnosti tvrdí, že krajský soud uvedl, že je rozhodnutí v pořádku, když se nedotýkalo stěžovatelových práv, a tedy že o jeho podání nemuselo být rozhodováno. Takový závěr krajský soud neučinil a z odůvodnění jeho usnesení ani nevyplývá. Zda byl postup žalovaného procesně správný či nikoli, jinak řečeno, zda žalovaný měl (musel) rozhodnout o rozkladu stěžovatele či ne, krajský soud nehodnotil právě s ohledem na to, že rozhodnutí žalovaného se nedotýkalo veřejných subjektivních práv stěžovatele a stěžovatel netvrdil, že by byl na svých právech krácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.[...]

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je k podání žaloby oprávněn ten, kdo tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu zkrácen na svých právech. Toto zkrácení, tj. porušení nebo ohrožení subjektivních práv žalobce, mohlo být způsobeno přímo samotným rozhodnutím nebo tím, že správní orgán v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, porušil žalobcova práva. V každém případě však žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, což se v projednávaném případě nestalo. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud nepochyboval, že stěžovatel nebyl oprávněn k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Přímé zkrácení na svých vlastních právech stěžovatel netvrdil. Jeho žalobní tvrzení spočívalo v námitce, že rozhodnutí předsedy žalovaného „...hovoří pouze o odvolání zadavatele. Navrhovatel – ELA Litvínov, spol. s r. o. ovšem také podala rozklad, ovšem tento podaný rozklad v napadeném rozhodnutí vůbec nebyl zmíněn.“ Z takto formulovaného žalobního tvrzení není jasné, jakým způsobem a zda vůbec mohlo rozhodnutí předsedy žalovaného zasáhnout do právní sféry stěžovatele.“

Nejvyšší správní soud se i v nyní posuzované věci s uvedenými závěry ztotožňuje a neshledává žádný důvod, proč by se od nich měl jakkoli odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

pokračování

V Brně dne 14. července 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu